

Ekologie /zamyšlení nad přírodou a současným světem/.

Ekologie je nyní často skloňovaný výraz pro činnost člověka v přírodě. Zahrnuje samotnou zemi ve vlastním slova smyslu: to je přírodu v její hmotné i duchovní složce, také však člověka ve vlastním slova smyslu v obou jeho přirozenostech, složce hmotné a duchovní. Člověk je tedy součástí země a tím i ekologického dění s jediným naprosto jedinečným rozdílem. Nesmrtelnou duší stvořenou přímo Bohem. Je tedy jedinečný, z přírody byl vzat, ale nad přírodou byl ustanoven. Jeho nesmrtelná duše je obrazem Božím, tvoří celého člověka a člověk tak může říci -Ego sum, Já jsem-!

Obě složky lidské, tělesná i duchovní, jsou stvořeny z prachu země a souzní proto s přírodou, která má též i svůj duchovní život. Se silami, které do ní Bůh vdechl, i přímo s Bohem, komunikovali též první lidé Adam i Eva. Pro svůj prvotní hřích, pro neposlušnost k Bohu, které rozhodily veškerou rovnováhu mezi Bohem a člověkem, ztratili ráj a všechna privilegia a s přírodou museli pak těžce zápasit tak, jako i my nyní. Krása ráje by se snad také mohla nazvat ideální ekologií s prvními lidmi na zemi, v úzkém spojení s Bohem.

V současnosti je ale pojem ekologie zkreslován a zneužíván. Není možné se chovat správně ekologicky při úpravě a změnách v ekosystému, když nejsou brána na vědomí hlediska mravní, vždyť ta jsou ve všem vnitřně obsažena! Mají být vždy respektována a vedena také v součinnosti. Není-li tomu tak, chyby se vrací jako bumerang. Přírodní katastrofy nebo demografická nerovnováha a z toho pramenící nespravedlnosti, zlo a války. Největší odpovědnost a vinu ale mají ti, kteří vládnou. Vina je ale také v nás všech, protože hříšní jsme všichni.

Non possumus. Nemůžeme, nesmíme. Tak odpověděl sv. Pius X na modernistické snahy své doby, které narušovaly soudržnost Církve. Tak měli odpovědět první lidé v ráji, tak bychom měli odpovídat i my na potměšilé snahy různých reformátorů ve sdělovacích prostředcích, kteří chtějí měnit nejen tradiční lidské zásady, chování a oblékání, ale i stránky morální a mravní.

Nyní zní heslo: Vycházet vždy vstříc, všechny chápat, a se všemi se ztotožňovat co to jen jde. Nelze se však stále přizpůsobovat všemožným novým požadavkům, osobním názorům, pocitům i názorům různých veličin v nastolených diskusích. V nich jsou pak nenápadně zkreslovány morální a mravní hodnoty.

Pak se ruku v ruce nepozorovaně mění, nebo i ruší vlastní Boží příkázání. I zde je ale možné Bohu pokorně předložit svoje osobní požadavky.

V modlitbě „Otče náš“ se modlíme: „bud' vůle tvá jako v nebi tak i na zemi“. Zdánlivě otrocké sklonění před Bohem, ale chápeme ho také takto: Pane, ať se stane tvá vůle, ale dej mi poznat, jak bych mohl vniknout do tvých záměrů a možná dosáhl splnění své prosby i když jiným způsobem. Vždyť i s Bohem se dá při patřičné bázni před ním pokorně smlouvat a prosit. Příkladem ať je rozhovor Abrahama s Bohem před zánikem Sodomy: Bůh postupně svolil ušetřit město najde-li se deset spravedlivých /*bohužel nenašlo*/. Zachránil se jen Lot a jeho rodina.

Pane, dej nám milost abychom poznávali tvoji vůli, dobře se rozhodovali a pak správně jednali.

-V. Křikava-



= Lucas Cranach=

